

Cecilie Lind giver stemme til et jeg, der er blevet mor

af Cathrine Rygaard Rasch

Publiceret 04/10/2019 i Bøger/Kultur

LYRIK//ANMELDELSE – Teksten i Cecilie Linds langdigt *Mit barn* handler om at blive mor, men drejer sig om at overgive sig til sig selv, at opgive sin egen krop og sig selv, om kærlighed på mange planer og om at tage ansvar for andet end sig selv, hvis man overhovedet kan mestre det? Hvem kan egentlig, spørger Cathrine Rasch i denne anmeldelse.

Jeg ville på mange måder ønske, at Cecilie Lind var mit barn, fordi hun er så spændende. Efter bl.a. at have koketteret et pigeliv i *Strunk* (2015), genreeksperimenteret sig helt op i himlen i *Til en engels forsvar* (2017) og ladet sproget vælte vildt afsted i *Dughærget pupil accelererer tusmørke* (2012), fortæller Lind denne gang om moderskabet. Eller måske fortæller hun snarere om en skabsmoder, eller den falske mor, når det er værst, mens hun selv glider ind og ud af rollen som elskerinde, barn, datter, pige, mor, krop, person, på randen af vanviddet og på randen af det helt normale, hvis det findes.

Det lyder svært, men det er teksten ikke. Det, der er svært, er at eksistere, og dette svære indrammes fint af moderskabserfaringen, der samler alle perspektiverne i det lille barn://*en åbenhed falder ud af hans måbende mund som en amulet jeg kan bære//jeg er beskyttet.*

Mit barn udkom 19. september 2019, teksten er et langdigt, der forløber fra fødslen af jegets barn i februar til efteråret med det gyldne og døde løv, altså ca. 9 måneder eller den tid, det også tager at bære et

“

Poesien i Linds tekster er aldrig parallelspejle eller en anden verden, den *er* hendes sprog, og den *er* verden. Det er både virtuost, spændende, sjovt og dybt seriøst og ja, bare ret sjældent

Teksten handler om moderskab, ja, men det er hverken “kvindelitteratur”, “barselslitteratur” eller “femikrimi” eller noget. Det er bare virkelig god litteratur fortalt af et jeg, der netop har bragt et barn til verden. Lind er helt inde at røre ved essensen af det menneskelige, så skrøbeligt smuldrende, kviksølvagtig og diffus, den essens nu også har det med at være.

Teksten handler om at blive mor, men drejer sig om at overgive sig til sig selv, at opgive sin egen krop og sig selv, om kærlighed på mange planer og om at tage ansvar for andet end sig selv, hvis man overhovedet kan mestre det? Hvem kan egentlig?

At miste ejerskabet over egen krop er en ganske voldsom erfaring. Slaven eller soldaten i krig, hvis kroppe er prægnet af et større system, er måske noget af det nærmeste, og metaforisk talt er moderskabet ikke langt fra. Også Lind bruger både slaven og soldaten flere gange, her i forbindelse med tiden på hospitalet:

//barselsgangen hvor kvinder lå på senge på gangene som sårede//soldater, som fuldstændigt sindssyge dyr, knugende de spæde kroppe//de for et øjeblik siden havde spyet ud af sig, den gale mund ens//fisse viser sig at være//ikke blot pikkens lille, smække velourlounge//.

Teksten er mange steder meget smuk, den er præget af al den kærlighed, et menneske kan mønstre:

//jeg blev besat af et barn og jeg udgød det//et mirakel//en alien fra mit indre//han var med det samme sin egen og jeg var hans//den sejr det er at føde// jeg så ikke hvor blå han var som en himmel//jeg

Ambivalens er i denne sammenhæng et fattigt ord, snarere er der tale om en slags polyvalens; alle de tanker, forventninger og erfaringer, som jeget gør sig, kan ikke reduceres til spørgsmålet om lykke eller ikke lykke ved at blive mor kontra ikke at være mor, men drejer sig om alt det, vi er som mennesker, og alt det, vi hele tiden vinder og mister helt ned på døgncyklusniveau.

Mit barn er også frustration og sorg, som omvæltningen også medfører, når den bomber jeget tilbage til erindringen om egen moder:

*//at blive voksen var at blive fri af hendes kløer//at sulte mig var at
sulte mig bort fra hendes krop//gøre min krop min
egen//kærligheden er ikke let//mit hjerte er tungt og klistret af
kærlighedens smadrende mørke//*

Men den er også et nyt møde med alle mødre, med hele ideen om “mor”, som det lyriske jeg oplister for blot at føle sig lidt fortabt igen, for hvad skal man med så vild en liste?

Lind omkranser den private erfaring af skarpe omverdensbeskrivelser, der blotter mange større perspektiver end det at blive en familie:

*//en mand sætter sig på en bænk ved siden af den bænk jeg sidder på,
jeg sidder med mit barn, barnet dier ved mit bryst, manden siger: nå,
han er glad for at få pat//hva?//han blinker til mig//(...)gå bort alle
mænd gå bort alle mænd/gå og broder ind i huden: svin, lille mand
som pudevår//.*

I svømmehallen er det *//(..)ikke forbudt at fotografere ved
babybassinet//*og om de ellers hjælpende jordemødre på hospitalet noteres det: *//jeg var for udmattet og lykkelig til at opfatte
jordemødrene som de spioner de også var//.*

Linds tekst er tættere på hverdagslivet end tidligere, men hun kan ikke skrive konkret i to sekunder, før sproget hvælver sig billedligt videre, og det er bedre end godt. Teksten er vidunderligt fuld af konkrete hverdagssituationer, der hele tiden tvistes sprogligt:

*//vi sætter os oven på hinanden på en stol og hvisker os gennem et
skænderi//jeg digter en vrede op, for jeg har brug for mit raseri,
ellers er det så svært at føle noget//et digt til trøst, en negl boret ind i
den elskedes arm//lille røde halvmåne//lillebitte vold//*

og scenarier, hvor de forskellige niveauer af jegets person forskyder sig, f.eks. når elskoven pludselig sidestilles med en fødsel:

//han glider ud af mig//pikken som en lillebitte vanskabt baby jeg hele tiden må føde på ny//.

Diskussionerne om kroppens forvandling hører ikke op, og jeget poserer også sent i teksten som Snehvides stedmor:

//HÆVNE SIG, med sine sindssyge øjnes sindssyge skønhed//HÆVNE SIG med den smalleste talje, med den rankeste ryg, det er spejlet der kan lokke mig til sig og være min eneste væbner, når man er ensom må man være smuk//.

Kærligheden til barnet er dog konstant:

//det er den lykke der ikke kan overgå: mit barns latter over at tage et vissent bøgeblad i sin hånd//

og derved demonterer det stakkels jeg sin egen tvivl, der ellers er så fortvivlende til stede hele tiden:*//jeg så ikke til barnet en eneste gang//jeg vidste han var død//kvalt ihjel af at jeg ikke lindede på regnslaget//.*

Poesien i Linds tekster er aldrig parallelspor eller en anden verden, den er hendes sprog, og den er verden. Det er både virtuost, spændende, sjovt og dybt seriøst og ja, bare ret sjældent. Så jeg vil gerne anbefale *Mit barn* til alle mennesker, og ikke "kun" som en barselsgave til en nybagt mor (men de skal også have den!). Det ville være for lidt at bede om.

Cecilie Lind: *Mit barn*

Gyldendal 2019

134 sider

199,95 kr.

Foto: Lærke Posselt, Gyldendal.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Troels Mylenberg:
Søren Pind – den
nøgne nagbærer

Ny roman af
Kristian Bang
Foss: Kampen om
sandheden og
glæden ved
akademikerløn

Vrede unge
kvinder

CATHRINE RYGAARD RASCH

SENESTE ARTIKLER

Cathrine Rygaard Rasch (f.1979) er underviser i gymnasiet, skribent for Dansk Kvindesamfunds kønspolitiske blog F-frekvensen og løbende bidragyder til dansk-, tysk- og mediefaglige tidsskrifter. Cand. mag. i tysk og dansk fra KU og Universität Hamburg med speciale i film. Bosat i København og totalt til fals for alle områder, der berører litteratur, feminisme, porno, film, ungdomskultur og visuel kultur. Og Tyskland. Hvis du vil bidrage til Cathrines arbejde herinde kan du sende hende et beløb på hendes MobilePay: 51301116